

Snimila: Suzana Arslani

VIJESTI I SAVJETI

ŽIVJETI S RAKOM: Dijani je rak dojke dijagnosticiran u 36. godini, a onda je uslijedio novi šok – ostala je bez posla!

Ivana Kalogjera, 5. studenoga 2022.

Trebao je to biti uobičajeni radni dan. Dijana je pod pauzom 'skočila' do Klinike za tumore na ultrazvučni pregled dojki. Kao i više puta tijekom proteklih godina. Otkako joj je liječnik u jednoj privatnoj klinici rekao da u desnoj dojci ima cistu, svakih šest do devet mjeseci kontrolirala je svoje dojke. Inzistirala je na tome da ultrazvuk obavi u Klinici za tumore iako je termin za pregled bilo sve teže dobiti jer je bila mlada i zdrava. No, srećom, bila je uporna.

„Je li vam ikada netko punktirao lijevu dojku“, pitao ju je liječnik za kojega je danas puna riječi hvale jer joj je spasio život. Bio je gotovo siguran da je u pitanju rak. Ne u desnoj dojci koju je godinama budno pratila, već u lijevoj. Sledila se. Bilo je to u rujnu 2019., a već u prosincu bila je na svojoj prvoj kemoterapiji.

Kada joj je dijagnosticiran tumor dojke Dijana Antanasijević imala je 36 godina, stalni posao, taman je položila vozački i kupila auto... Kao i sve mlade žene maštala je o djeci i obitelji.

Rečenica „imate rak“ njezin je život promijenila iz temelja. Odstranila je dojku, prošla 18 kemoterapija i 25 zračenja. U cijelu se priču uplela i korona pa se proces liječenja odužio.

A onda je uslijedio novi šok – ostala je bez posla.

„Radila sam u jednoj privatnoj tvrtki s oko 150 zaposlenih u odjelu računovodstva. Nakon dijagnoze otišla sam na bolovanje koje se odužilo jer sam morala obaviti dvije operacije, kemoterapije, zračenja, još se dogodila i korona pa se sve usporilo. U nekoliko mojih nalaza čak i doslovce piše čeka se operacija, čeka se ovo, čeka se ono, tako da se liječenje razvuklo na dvije godine. U te dvije godine na poslovnom planu svašta se dogodilo: korona, zurnovi, novi programi... Sve me je to zaobišlo jer sam bila skoncentrirana na svoje liječenje“, priča Dijana.

Dodaje kako nije jedina koja je povratkom s bolovanja izgubila posao.

„Nekako sam naslućivala da će se to dogoditi jer bez posla su ostajali i puno bitniji ljudi od mene. Kako se tko vraćao s bolovanja i porodiljnog, tako je ostajao bez posla“, kaže.

Prvo sam mislila: ja sam pobijedila rak, napredovala sam kao osoba, što je to za mene, ma mogu ja to. Uostalom, stalno govore kako u Hrvatskoj nedostaje radnika. No, kako vrijeme prolazi sve sam zabrinutija. Kad sam ostala bez posla bila sam uvjeren da ću do ljeta već raditi, dobro, možda do jeseni, no danas više nisam tako optimistična. Još ću mjesec dana primati naknadu s burze, a onda ostajem i bez tih 2200 kuna.

No, koliko god se pripremila na tu mogućnost, bio je to ipak veliki šok.

„To je najplastičnije rečeno odvratn osjećaj. Kad sam se vratila ponudili su mi ili rad na porti, što uključuje i noćni rad i rad vikendom, ili sporazumni otkaz“, priča Dijana koja se nakon više od 10 godina staža ponovno našla na burzi. Do sada je poslala nebrojeno molbi za posao, no na većinu nikada nije dobila odgovor.

„Prvo sam mislila: ja sam pobijedila rak, napredovala sam kao osoba, što je to za mene, ma mogu ja to. Uostalom, stalno govore kako u Hrvatskoj nedostaje radnika. No, kako vrijeme prolazi sve sam zabrinutija. Kad sam ostala bez posla bila sam uvjeren da ću do ljeta već raditi, dobro, možda do jeseni, no danas više nisam tako optimistična. Još ću mjesec dana primati naknadu s burze, a onda ostajem i bez tih 2200 kuna“, kaže.

Procjenjuje se da u Hrvatskoj živi 170.000 osoba koje su bolovale ili boluju od raka, drugog najčešćeg uzroka smrtnosti u nas. O tome kakav je njihov radni status nema podataka. U Hrvatskoj nitko ne prati što se kad završe tretman liječenja događa s osobama kojima je dijagnosticirana maligna bolest u smislu kvalitete njihova života i rada.

Prema EU podacima većina osoba koje su preživjele rak i završile s tretmanom imaju poteškoća sa zapošljavanjem. Procjenjuje se da ih je za 40 posto više nezaposlenih nego osoba koje nisu imale rak.

Iz tog je razloga prije 10 godina Međunarodna mreža znanstvenika pokrenula projekt CANWON (Cancer and Work Network). Analizirajući situacije u raznim državama, znanstvenici su zaključili kako je na razini EU potrebno donijeti smjernice koje će osobama koje su obolele od raka pomoći da zadrže svoj posao. Usvojena je i Deklaracija o raku i radu, a jedna je od potpisnica Deklaracije bila i Hrvatska.

Problemom gubitka posla bavi se i Nacionalni strateški okvir protiv raka do 2030. u kojem je izrijekom navedeno kako „Onkološki pacijenti imaju pravo na rad i prilagodbu radnog mjesta i radnih uvjeta njihovim mogućnostima“. No, i taj je dokument, usvojen prije gotovo dvije godine, za sada samo mrtvo slovo na papiru.

Dijana kaže kako je takve stvari užasno ljute.

„Ja koja sam preboljela rak i prošla sve to što sam prošla ne bih smjela biti izjednačena na tržištu rada s nekim tko je, primjerice, ostao bez posla zato što mu se nije dalo raditi“, kaže.

Smatra kako bi država definitivno morala donijeti mjere koje će onkološkim pacijentima koji su tijekom i nakon liječenja ostali bez posla pomoći da se vrate u svijet rada i poslovno ostvare. Kako, pita se, danas može biti sretna kada će uskoro ostati i bez minimalnih prihoda i u strahu za budućnost.

„Osjećam se kao da me je netko ugasio, stavio na pauzu. U procesu liječenja ne razmišljaš o tome kako bi sad trebala nešto novo naučiti, neki novi program ili jezik. Baviš se sobom, svojom bolešću, psihom, time što te je dovelo do toga da se razboliš. Imam tek 38 godina i mogu još puno toga dati, a bojim se da ću biti prisiljena vratiti se tamo gdje sam bila prije 15 godina i raditi poslove koje ne bih smjela raditi zbog svoje dijagnoze i biti duboko nesretna. A toliko sam nakon dijagnoze radila na sebi, da budem bolja osoba“, zaključuje.

*** Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.**

Previous **PLIVA donirala udrugama gotovo 200.000 HRK za pomoć pacijentima, NISMO SAME i ove godine među nagrađenima** Next **Prof. Ivan Đikić: „U narednih pet godina trebat će uložiti dodatna sredstava u dijagnostiku i liječenje osoba s rakom“**

Ivana Kalogjera
Nakon što je oboljela od raka dojke, a potom usred liječenja ostala i bez posla, novinarka Ivana Kalogjera osnovala je portal Nismo same te istoimenu udrugu. Udruga je u javnosti najpoznatija po projektu „Nisi sama – ideš s nama“, novoj socijalnoj usluzi taksi prijevoza na kemoterapiju žena oboljelih od raka koje se liječe u zagrebačkim bolnicama.

RELATED POSTS

- VIJESTI I SAVJETI**
Razgovor: Ivan Đikić
Ivana Kalogjera, 14. veljače 2017.
- NISI SAMA - IDEŠ S NAMA!**
Više od 2000 kostimiranih sudionika na Zagreb Advent Runu trčalo za žene oboljele od raka
Nismo same, 12. prosinca 2021.
- VIJESTI I SAVJETI**
Dostojanstven život do smrti. Je li to iluzija?
Ivana Kalogjera, 30. studenoga 2022.

NOVE OBJAVE
Ispovijest gerontodomačice koja je skrblila o onkološkim pacijentima: „Našem društvu nedostaje empatije“
30. prosinca 2022.
Građani nisu krivi zato što ne vjeruju institucijama koje ne rade svoj posao
30. prosinca 2022.
Zašto su posljedice covida-19 nerijetko identične onima nakon primanja kemoterapije
27. prosinca 2022.

PREUZIMANJE SADRŽAJA
Svi sadržaji na Nismo same su autorski. Molimo sve zainteresirane za preuzimanje originalnog sadržaja da nas kontaktiraju na info@nismosame.com.
Izrada i održavanje web stranice:

PRATITE NAS
f t i

ISPINTAJ ČLANAK
Print icon